

ქვეყნისტი

საქართველოს სსრ-ის ცენტრალური კომიტეტის, თბილისის კომპარტიისა და საქართველოს სსრ-ის მთავრობის დახმარებით. ორგანიზაციის ხელმძღვანელი: ა. ლ. მთელიანი. ორგანიზაციის ხელმძღვანელი: ა. ლ. მთელიანი. ორგანიზაციის ხელმძღვანელი: ა. ლ. მთელიანი.

მოგილოცავთ ახად წელს, ამხანაგებო!

ლიალი გამარჯვების წელი

სახელგანი ბრძოლათა და დიდი გამარჯვებით განვლი 1945 წელს დაიწყო 1946.

მოგილოცავთ ახალ წელს, ამხანაგებო! უდიდესი ისტორიული მოვლენებით ჩაიჭრა მარტო-აქვნი განვლი 1945 წელი. იგი დაიწყო სამამულო ომის ფრონტებზე წითელი არმიის გმირული ბრძოლის ვითარებაში და დამთავრდა შვედონიაში პერიოდით.

1945 წელს საბჭოთა ხალხმა ისტორიული გამარჯვება მოიპოვა კაცობრიობის უბოროტესი მტრის პიტლურული გერმანიის წინააღმდეგ უმაღალია ომში.

1945 წელს შეტყობულ იქნა გერმანიის ფაშისტური და მის ციტადელ ბერლინში აფრიკაში ჩვენი ძლიერ-ამოსილი დროშა.

1945 წელს განადგურდა იაპონიის იმპერიალიზმი! აფრიკად, როგორც ახსნაგა სტალინმა სთქვა, ჩვენი სამშობლო ვადურჩა გერმანიელთა შებენის საფრთხის დასაფლავებლად და იაპონელთა შებენის საფრთხის აღმოსავლეთში. დაღდა დიდი ხნის ნახატური შვედონიანობა მთელი მსოფლიოს ხალხებისათვის.

თითქმის გუშინ იყო, ისე ნათელი მოგონება 9 მაისზე, როცა გაიხსნა უმაღლესი მთავარსარდლის დიდი სტალინის ისტორიული მიმართვის სიტყვები ხალხისადმი:

„ლიდ მსხვერპლს, რაც ჩვენი სამშობლოს თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის. ავიღეთ, აუროტელ გატვირთვასა და ტანჯვას, რაც ჩვენმა ხალხმა მოიხადა მსოფლიოში გადარჩენის, დამაბულ შრომას ზურგში და ფრონტზე, რაც სამშობლოს საფრთხეებზე მივიტყვეთ—ამოდ არ ჩაუვლია და მტერზე სრული გამარჯვებით დაგვირგინდა. სლოგი ხალხების საფრთხეებზე ბრძოლა თავიანთი ასე-ბიზნისა და თავიანთი დამოუკიდებლობისათვის დამთავრდა გერმანულ დამპყრობლებსა და გერმანულ ტერიტორიულ გამარჯვებით.

ამიერიდან ვერაში იფრიალებს ხალხთა თავისუფლებისა და ხალხთა შორის მშვიდობიანობის დიდი დროშა“.

ეს უდიდესი გამარჯვება ჩვენმა ხალხმა მოიპოვა სტალინის პარტიის, საბჭოთა მთავრობის, კაცობრიობის უდიდესი გენოსის ამხანაგ სტალინის ბრძოლით ხელმძღვანელობით.

ეს ჩვენი ბედნიერება იყო, — სთქვა ამხანაგმა მთავრობამ, — რომ ომის მიძინ წლებში წითელ ზრამისა და საბჭოთა ხალხს წინ შეძლოდა საბჭოთა კავშირის ბრძენი და ნაკადი ბელადი დიდი სტალინი. გეგარალისთვის სტალინის სახელით ჩვენი ქვეყნის ისტორიასა და მსოფლიო ისტორიაში შევა ჩვენი არმიის სახელგანი გამარჯვებანი“.

დღემა ამხანაგ სტალინი!

ჩვენი პირველი საბავლე წაგავა, ჩვენი პირველი საბავლე სადღერძელო ვეფერის მას, ჩვენი შობილურ მამას, მასწავლებელს, მეფობარს, ამხანაგს, კაცობრიობის უდიდეს ადამიანს, მთელი მსოფლიოს დემოკრატიული ხალხების იმესა და მუგვს — ჩვენს ბრძენ ბელადს დიდ სტალინს!

საბჭოთა ხალხს უყველოვის, უმძიმესი განსაცდელის დროსაც კი როცა სამშობლოს მავ დრებულად აწვა მრისხანე საფრთხე, — დრმად სწამდა, რომ მტერი დამარცხებული იქნებოდა, ჩვენი მართალი საქმე გაიმარჯვებოდა, პიტლურული დამპყრობის დასჯა-ბოდნენ მათ მიერ ჩადენილი უმადლოთი მტეობი-სათვის. 1945 წელმა მოგვრჩინა გამარჯვება. 1945 წელსვე დაიწყო სასამართლო პროცესი ომის მთავარ გერმანულ დამპყრობელთა საქმის გამო. ისინი, ვინც მსოფლიოს უქმედ დამიძინებას, ვინც სისხლით მორა-წყო მთელი ევროპა და მთლიანობით უღანაშალო ადამიანი ვადღებდა — დღეს საბარადღებო სეაზე სხვა-დან საერთაშორისო ტრიბუნალს წინაშე.

ჩვენი ძლიერ-ამოსილი სამშობლო კვლავ ღიღბით ბრწყინავს და გზას უნათებს მთელი მსოფლიოს დემოკრატიული ხალხებს. მან ცივილიზაცია იხსნა მოსა-პოინაგავა. მან ხალხები გადაარჩინა დამიძინებას.

დღემა ჩვენს ძლიერ-ამოსილ მთავრობასა და საბჭოთა სამშობლოს!

ჩვენი ქვეყანა შეუდგა მშვიდობიან აღმშენებლო-ბას.

1945 წელმა საფუძველი ჩაუყარა სოციალისტური საზოგადოების ძალიან ნამდვილ აყვავებას, ჩვენი მუ-შების, კოლმეურნე გლეხების, ინტელიგენციის ახალ გამარჯვებებს მთავალ წელს.

1946 წელი მოიხვე სტალინური ხელშეწყობის პირ-ველი წელია. საბჭოთა ხალხი, ბოლშევიკების დიდი პარტიის, ამხანაგ სტალინის გენიული ხელმძღვანე-ლობით უზრუნველყოფის სახალხო მეურნეობის აღ-მავლობის ძირეული ამოცანის წარმატებით ვადა-წყვეტას, რათა რაღვინამე წელსწინ მიწვევლო-ვანდ იქნას გადაჭრადებული ჩვენი ქვეყნის საბჭო-ნეო განვითარების ოპაშელი დონე და მიღწეულ-იქნას მთელი მისხალხების ცხოვრების დროის მინა-ვებლოვანი ამაღლება. ჩვენი ამოცანაა მტერი „ვიფო-რით იმავს, თუ როგორ მოვაყუთ უფრო სწორად შრომა მიწვევლობაში, სოფლის მეურნეობაში, ტრანსპორტზე და ყველა ჩვენს დარწმუნებულში, რათა საბჭოთა ადამიანის შრომის ნაყოფიერება და მისი მუშაობის ხარისხმა საყვეთესო შედეგი მოგე-ცეს“ (ე. მ. შოლოტოვი).

საბჭოთა ხალხი, რომელმაც სამართლიანად დაიმ-სახურა გმირი ხალხის სახელი, ახალ გამარჯვებებს მოიპოვებს 1946 წელს.

ღიღბა საბჭოთა ხალხს — გმირ ხალხს!

1946 წელს საბჭოთა ხალხს დიდი სტალინური კონსტიტუციის დროშით მორავთ აირჩევს ხელსუფ-ლების უმაღლესი ორგანო — სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს. ეკვი არ არის, ეს იქნება საბჭოთა დემოკრა-ტიის ახალი ბრწყინვალე გამარჯვება, საბჭოთა ხალ-ხის მორალურ-პოლიტიკური ერთიანობის ახალი მძლავრი დემონსტრაცია.

1946 წელს საბჭოთა ხალხი უდიდესი პოლიტიკე-რი, გეოსოფიერი და საერთაშორისო მიღწეებით მგაწეება!

1946 წელს დიდი სტალინის ბრძნული ხელმძღვა-ნელობით ჩვენ წინ გავწეეთ ახალ გამარჯვებათა მო-სამოვებლად!

ავგ მოჩის დახრი

მოსკოვს ჩამოვიდა ბ-ნი ძიან ძინ-გო

30 დეკემბერს მოსკოვს ჩამოვიდა გენერალისიმუს ჩან კაი-შის პირადი წარმომადგენელი ბ-ნი ძიან ძინ-გო.

აეროდრომზე ბ-ნი ძიან ძინ-გოს შეხვდნენ სსრ კავშირის საგარეო საქმეთა სახალხო კომისარიატის კო-ლეჯის წევრი მ. ა. სილინი, სსრ კავშირის საგარეო საქმეთა სახალხო კომისარიატის შორეულ აღმოსავლეთის 1-ლი განყოფილების გამგე გ. ა. ტუნეინი, სსრ კავშირის საგარეო საქმეთა სახალხო კომისარიატის საოქმო განყოფილების გამგე მ. შოალილი, ე. ა. კონიკოვი და მოსკოვში ჩინეთის საელჩოს წევრები ელჩის ბ-ნი ფუ ბინ-ჩანი.

ი. გ. სვალინა მიიღო ბ-ნი ძიან ძინ-გო

30 დეკემბერს თავმჯდომარე გენერალისიმუსმა ი. გ. სვალინამ მიიღო ბ-ნი ძიან ძინ-გო, გენერალისიმუს ჩან კაი-შის პირადი წარმომადგენელი.

სუბარს დაესწრნენ სსრ კავშირის საგარეო საქმეთა სახალხო კომისარიატის გამგე გ. ა. ტუნეინი, ე. ა. კონიკოვი და მოსკოვში ჩინეთის საელჩოს წევრები ელჩის ბ-ნი ფუ ბინ-ჩანი.

სსრ კავშირის სახალხო კომისარიატის დადგენილებით მოსახლეობის სამხედრო გადასახადი ყველ-გან უქმდება 1946 წლის 1 იანვრიდან.

სსრ კავშირის სახალხო კომისარიატის დადგენილებით მოსახლეობის სამხედრო გადასახადი ყველ-გან უქმდება 1946 წლის 1 იანვრიდან.

განსოლოვაიის დღეგადახდის ჩამოსვლა

პრალიდ მისკოვს ჩამოვიდა სამეურნეო მოღვა-წეთა დელეგაცია ჩეხოსლოვაკიის მიწვევლობის მი-ნისტრის ბ-ნი მოგულო ლაუშმანის მეთაურობით. დე-ლეგაციის შემადგენლობაში არიან სსრ-ში ორ-რეგებრები და სპეციალისტები, აგრეთვე ჩეხოსლო-ვაკიის პროფესიული კავშირების ცენტრალური საბ-ჭოს და ადგილობრივი პროფკავშირული ორგანიზა-ციების წარმომადგენლები.

აეროდრომზე დელეგაციას შეხვდნენ საგარეო რეპ-რეტის სახალხო კომისარიატის მოადგილე გენერალ-მაი-ორი ი. ფ. სემიხანოვი, პროფკავშირთა სრულად-საკავშირო ცენტრალური საბჭოს პრეზიდიუმის წევრი მ. ბ. სტეპანოვი, გეომეურნეული მიწვევლობის მუ-შათა პროფკავშირის ცენტრალური კომიტეტის თავ-მჯდომარე ნ. ა. ვასილუოვი, საომარ მასალათა მიწვე-ვლობის მუშათა პროფკავშირის ცენტრალური კო-მიტეტის თავმჯდომარე ე. გ. ვაგენინი, პროფკავშირ-თა სრულად-საკავშირო ცენტრალური საბჭოს საერ-თაშორისო განყოფილების გამგის მოადგილე ი. ნ. ებოხოვი.

დელეგაცია სსრ კავშირში დაჰყოფს დახლოებით ორ კვირას და გაეცნობა წარმოების ორგანიზაციას, საბჭოთა პროფკავშირების, კულტურულ და საყოფა-ცხოვერებო დაწესებულებათა საქმიანობას. (საქდესი).

ქარონია

სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმმა აშ-განგებო და სრულფუნქციონირებას დასწავლა, სსრ კავშირის სა-გარეო და სრულფუნქციონირებას დასწავლა, სსრ კავშირის სა-გარეო და სრულფუნქციონირებას დასწავლა.

სსრ კავშირისა და საჯაროების საჯარო ურთიერთობისათვის

29 დეკემბერს მოსკოვში საგარეო ვაჭრობის სა-ხალხო კომისარიატის მთავარი და საფრანგეთის ელჩმა გენერალმა კატრუქ ხელო მოაწერეს ახალ საგარეო შეთანხმებას საბჭოთა სოციალისტური რეს-პუბლიკების კავშირსა და საფრანგეთის შორის.

ეს შეთანხმება შედგება მოლაპარაკებას, რომელიც დაიწყო ა. ფ. სვალინის საფრანგეთის დელეგაცი-ის, საგარეო საქმეთა სამინისტროს გენერალური დი-რექტორის ბ-ნი გრეგე ლაფინის მეთაურობით, და სსრ კავშირის საგარეო ვაჭრობის სახალხო კომისარიატის მთავარი.

ახალი შეთანხმება შეესაბამება საბჭოთა კავშირ-საფრანგეთის კავშირისა და ურთიერთდახმარების 1944 წლის 10 დეკემბრის ხელშეკრულების მე-4 მუხლის დებულებებს.

იგი დადებულია 5 წლის ვადით.

შეთანხმება ითვალისწინებს ურთიერთობის ყვე-ლაზე უპირატეს მდგომარეობაში მყოფი ვრის რეგი-მის მიხედვას საჭიროებებისა და ზღვარის მიხედვით მხრივ და შეთანხმების დამტკიცების ერთ-ერთი მხარის იურიდიულ და ფინანსურ პირთა მდგომარეობის მხრივ მათ მიერ შეორე მხარის ტერიტორიაზე სამეურნეო საქმიანობის განხორციელებისას. გარდა ამისა, იგი განსაზღვრავს საბჭოთა კავშირის საგარეო წარმომად-გენლობის უფლებრივ მდგომარეობას საფრანგეთში და აწესებს პირობებს, რომლებზეც ან ორგანოს შეუძლია დასდოს კონტრაქტები ან უზრუნველყოს სხვა საბჭოთა ორგანიზაციების მიერ დადებული კონტრაქტები.

ამრიგად, ეს შეთანხმება შესაძლებელს ხდის გა-ნახლეს და განეთადეს, ორივე მთავრობის წინის შესაბამისად, ხანგრძლივი ვადის განმავლობაში სა-გარეო ურთიერთობა საბჭოთა სოციალისტური რეს-პუბლიკების კავშირსა და საფრანგეთის შორის მიძე-ნად, რამდენადაც ორივე მხარეს ექნება საჭირო და ნელადაც ემსაობისათვის.

მოსკოვიდან გადგზავრა საჯაროების საჯარო დელეგაცია

31 დეკემბერს მოსკოვიდან პარიზს გადგზავრა საფ-რანგეთის რესპუბლიკის საგარეო დელეგაცია, რომ-მელსაც მეთაურობს ბ-ნი გრეგე ალფანი.

ცენტრალურ აეროდრომზე დელეგაცია გააცილეს საგარეო ვაჭრობის სახალხო კომისარიატის მოადგილემ ს. ს. სტეპანოვმა, სსრ კავშირის საგარეო წარმომად-გენლობის საფრანგეთში ს. ვ. პოპოვიმ, სსრ კავშირის საგარეო საქმეთა სახალხო კომისარიატის განყოფი-ლების გამგემ ს. ბ. კონიკოვმა, სსრ კავშირის საგარეო წარმომადგენლის მოადგილემ საფრანგეთში მ. ნ. კოსტოვმა, საგარეო ვაჭრობის სახალხო კომისარიატის საოქმო ნაწილის უფროსმა ე. გ. კირილოვმა, სსრ კავშირის საგარეო საქმეთა სახალხო კომისარიატის საოქმო განყოფილების გამგის თანაშემწემ ნ. ნ. იაძე კვირიამ.

დელეგაცია გააცილეს აგრეთვე მოსკოვში საფრან-გეთის საელჩოს მიწვევლას ბ-ნი ლე ნობლე დ ანჟ-ლორმა და საელჩოს სხვა თანამშრომლებმა.

მთავი თეოთეორიული პარის გადგინდა სსრ კავ-შირის საგარეო წარმომადგენლის მოადგილე საფრან-გეთში ე. ე. ბატკოვი, (საქდესი).

ბ ე რ შ ო უ რ ე

ნუ თუ მართლა არ მინახავს, ქართლში არიან სოფლები, იქ მუდარაში ტბებშია სცხოვრობს მეზოცელანი მერყეული...

ისე ტურფა არ მინახავს, დამიხსია ქართლ-კახეთი, აშკარათ ვგონებ ჰქონდა, ვგონებ უფრო შავ-შავითი.

გამოტყდები, ერთ ღრს იყო, მიწით თუ უმიწოთ, იმ სოფელში ერთისათვის, მე მოყვარდი ერთი ეწო...

სოფელში თუ შვირად, გზის იმ ეწო ვერ წაუვლი, აქეთ—ბაღი მეწამული, იქეთ—ქალი ღერყეული,

შუაზე კი ხვეი მოდის, რა წყალა ღლივ არი, მაინც ნაერთ წვეთებიდან საწინქველი მისჩქვს წყალი

გამოცემა ასეთია: რომ წყალს ხარჯი არ ადებუცი, წყრიანი თუ დაბალი, წვერი უნდა ჩაიხერტოს!

ასეა თუ ისე არი, სახეს არ—წილის ღარი და წისქვილის ქვა ტრიალებს, სარკელა ტურფად გალობს და მოხუცი მეწამული არა მარტო მინდით ხარობს...

ვინ არ იცნობს მეწამულს და ვისგან არ შვიტყვია, ბერძნულსა ცხიხიან, თუმცა წიგნი ბერძნულია...

სათნოა და დროულია, რა კაცია—გულიან-გულიან... წარბები და ჩხა უღვამი ფეხების მტვრით აქვს გაგანგულდი.

გულში ვარდი სულ უფავის, შეთავაზული სიტყვა იცის, თუ პურის მადლს დაიფიცავს, ეს იქნება მტკიცე ფიცია

ხალისებარა უფლიანი, სულ უჩინოდა პირში სწრაია, ნაწერევის ხეს მოგაგონებს, ცულსაც რომ ვერ მოუტყვია...

წელწარბილს და ხელჯაგირანს წელქვედ არტყავს ტყავის დედი, და ქამარი ჩაურტყვია, ძველებურად კვებამედი.

სულ წისქვილის ღირეუ წის, გადამურებს ღმით დღეებს, გვერდით უფის ხატურა, რომ უფიცვის დაშქვარ ხელებს,

ხან ცად ღრუბელს უთავთვალეებს, ხომ არ დაბრავს უნანს სიტყვა, ხან უფლიანს დანაცურებულს, ქალამანზე დაიბერტყავს...

ხან ტყავის ქულს გადაიწვეს, დაქმული რომ არის ჩრჩილით ხან ისე წეხს წისქვილის წინ, როგორც ჩრდილი დარჩომილი...

—,რახა ჰფიქრობს ბერძნულად, გვიხარ შენი ზეპირად, შენ ქვეყნიას ვერას შესცვლი, გინდაც ფიქრით ცაში ადი!

არას ეტყვის ბერძნულად, დიდი ხნობით ხმას არ იღებს, გულში იტყვის: ჩემს ოცნებას სად მისწვდები, რას გაიგებ!

მე იმ დღიდან ვიცნობ ბერძნს, მიწით თუ უმიწოთ, იმ სოფელში ერთისათვის, რომ მიყვარდა ერთი ეწო...

მასსოვს დილა ადრეული, შვის ცისკარის მონაბერი; დავინახე ვარდრეული სახე ნაქარ, ნაშქრის ფერი...

ქალი წინით მოდიოდა, მომდგროდნენ თან ჩიტები, დღესაც იმ ტბილ მოგონებას გულის ძარღვით ვეპიდები.

სულ ბრწყინავდა დილის ნაშში, უყვარებულ ვენახს ჰგავდა, თითქმის დილა ოქროსფერი ნაწ თითებში თან მოჰყავდა...

გავიციანი... მეციერთი ქალი სახე-დაქანცული, აუვარებოდა ჩვენი ძველი სელოვნების საგანძური.

აერჩია შესწავლად მას ხახულის მინაქარი, თვით ხახულის ღვთისმშობლისაც იყო მართლა მინაქარი.

ბერძნულას შეიღმევილი, მტრედული და თვით გულმტრედო, გახდა ჩემი სალოცველი... შევტრიახ ჩემი ბედი...

ურმის პრიალს, ვერხვის შრიალს, მე ვუსმენდი მისთვის ღამე, გაუფიქრობი ციციანთელს, გული ვეღარ დავიამე.

მაგრამ ჩემთვის გულისწამალს ვერ მოულობს ბერძნულად, ვინ ჩემს ოხრას მინაქვდა მისი ვერხვის შრიალად...

ვეღარ ადგა ჩემი გული, სიყვარულმა რაკი დამცა, ახლაც ვეზად მოჩვენებით შეივცავალი დახრდი წამწამს...

სხვა ღრს იყოს ეს ამავე, საამბობი არის ბერძნი... ერთხელ, როცა ქართლის მთაზე შეივცავალი ოქროსფერი,

ჩვენ დავშორდით... ის წავილა აფარულს თუ ახმეტას... ხან დიმილი ჩემს წყალღობო და იმედელ გაიშტა...

გაშუალდა შემოდგომა, მოვიდა მაქარს ტური, და ბერძნისგან ხშირ-ხშირ პატის ვით სხვა, ვერც მე გადარჩი:

ბერძნის მამობის ძველს და ახალს, რაც არი და აღარც არი, თან ხალხებს გადმომავდის: — გულს დაფერავს მაქარის ცვარია...

შარსიტყველ მეთად უფარს, მოდი და შენ გაიქცი... ხელთ სახსლავით ვაქის მწკრივებს გაივლიდა შოთის ღვთის... — როგორ მიყვარს მსხმო ვენახს გაფოთილი, პირ-ღამაში... კაციც უნდა ტბილი იყოს, ვით სიტყვითი სახეს ვაწი

— სიჭაბუკის ფარჩა ვცვიოც, დამოუხრდა გულში ქარი; მე სიხერც არა ვიგია, ოსმისმედი ვარ გადამდარი,

მე, საფლავით შემოსაურულს მწვითან მიყვარს შევაგება, სიყვდილის არ მემინან, სიყვდილი მეწარება...

ნეტამც ვიყო მე ოსტატი, სულ სააკენ ფიცარს ვთლიდი. და იმდენი გამეთალის, ვთვლიდა, ვთვლიდი, ვერ დავოვლიდი!

უწამელითის თვლით მინდა წუთისფელს სულ ვუყურე. ნეტამც მახე უკვადება, ვსვამდი, კადეც მომეწუროს.

ფრინველივით მსურს ცხოვრობდე, მხოლოდ გულით, მხოლოდ ფრთებით, რომ ნაქარდით გადავლახო რაც ცხოვრებამ დასხდა მთები.

მეც მივდიდი ირმის ნაფრენს, მეც ვიყავი დენით მთებოდა, ბევრს ქრლობა ვაგებდი, დავუხუტე ბევრსაც თვლი.

მე ირმე მოვკალ ერთი, რქაზე ცხრა-ცხრა ტოტი ჰქონდა, მისი გრჯლა და მისი ბრჯალაო, გუშინწინაც მომავინდა.

მე ვაძლევდი ნაწილს ტყვიას; ცხენით ვქროდი დღე ცისმარი, დამაღული ცხენის ტრფში დამინახავს ცეცხლის ალი.

მე გუთნის კვალს მიყვებოდი, უნანს ლოღობს, გულის უნით, მე ვახსავდი ვენახს მტევანს, მთა დახმავდა თვის წვიან...

თორმეტ შეიღმი ცხრა მეყვ ვაე, ორი ქალი—ღვთისტანა, ხოლო ვაე, მთლად უმცროსი, ოში ტყვიან გამიტანა

ახლა ღღებს სახსხსოვროდ, მე ვაწუნებ გზაზე წყაროს, თანს დაკედობ ვერცხლის ჯაჭვით ზვად, მწყურვალ მგზავრს შეეუაროს...

ტყვიისგან ვახრებულს, თუ მოსწურდა ჩემს შეიღს წყალი, იქ მიუვა შენობის სქმით, — ანე ვფიქრობ მე საქვალის

რომ დახრუნდა ომის ხალხი, გაიხარა სოფლად ლხინი, აპურტბილობა მხიარული, ზედ სიმღერა, ზედ დიღინი.

უცხად ბერძნ შეიღერა და სოფელმა მისცა ხანი, — განა მღერის ბერძნულად? სიტყვებ—არა ჰყავს ბერძნ ცალი

იყო, არის და იქნება სულ პირველი მომდგროალი თუ აქანდე არ მღეროდა, — ცლდით ოში წასარულ ხალხს... — ხმა გახიხა ბერძნულად, უფრო უფლები, აქეთ მოდილი

...და მღეროდა ბერძნულად, მომხატვრად ოქროს ზოდებს, ხმა ოსეთი ზაიანი არ მშენია არასოდეს...

უხლებოდა მოხუცის ხმას ზაფხულით ჩამაქრება, მისმოსვლით უღრბოდა და საშობლოს გამაჯვებანს...

მხოლოდ ერთხელ ხმა შეთროლდა, და ხალხმა სიქვა მაშინ—აღბად, მამას ოში შეღღამაქრავდა თვალში ღღეა გაუღღდა...

მერე წისქვილს წინ დავჯექით, მილოცვა და იყო ქება, — შენისთანა მომდგროალი არც ვენახავს, არც იქნება...

— არ ვინახავთ?—მე მინახავს. ნაწყენივით ვეიხარა ბერძნ. იმის მერე ოქენი ქება შემეფერის რომ შევიფერო?

ასალაზრდა ვიყავ მაშინ... გული მქონდა ვით რიფრევი, რომ ერთ ზაფხულს ჩვენს სოფელში ჩვენ გვეტყობა ერთი ვაე.

სოსო ერქვა ასალაზრდას... მალე გახდა ჩვენი ფარი... ის მსარჩლე იყო ჩვენი, გლუხიკაცის მეგობარი...

გულს მოგვება, რადგან სძულდა თვადობის საქმ მრუდი... შავრუა თა მისი მახსოვს და ზედ შავი ნაბღის ქულე.

იყო მეციერტლი, მხიარული, ყველასათვის საყვარელი... მაგრამ უფრო მაგონდება მოწმედლე მისი უღლი...

ორიველას იმდერბდა, ვერ იტყოდა ისე გლუბი, ისე ტბილად, ჩალოკილად, ისე უხმით, ხმა-დაგრებით.

რა ხმა ჰქონდა... ვერ იმდერბს ისე სუფთად ღერძის წბილი, ჩამტკბარი და მოწკრილი, ოქროსავით ჩაწყობილი...

ერთხელ, ურმით ვაგემგზავრეთ, იმე ჩამწევა გულში სვეით, რძელაღერბილი ღამე იყო, ვარსკვლავების ცეცხლთა ფრქვეით.

ცა კაშპათი მოცინარი იმე ჩამწევა გულში სვეით, რომ ურბული შემოვამე ანთებულმა მთელი უღლი...

უფრს მივდებდა დიდხანს სოსო. მერე ბეჭე დამქრა ხელი: — რა ტბილი ხმის პატრონი ხარ, ბულბულივით მართლად მღერია...

მე შენს ხმას რა დამავეწეებს, ბერძნულად, ჩემი დღინი... მძებნი ვართ და მძებნი ვიყვით, ერთმანეთის მხარის მვერია...

— ეგრე იყოს... მოდი შენც სიქვი, ახლა არი შენი ჯგირი... აგრე იყოს! — თქვი პირკოვლი... მერე დადგა სოსოს ჯგირი:

ორიველა შემოსძახა გულის ძაფით მოქარგული, ნიავი რომ ვარდს გადაშლის, გამეშალა აგრე გული.

ბევრი მგზავრი შედა გზაში — რა ხმა არი, ხანატური... კალოდან და ქობიდან გამობრდენენ სანათურიო.

პირზე ვარდი მოსიღოდათ, ღლბის იქით დაქრეს ტბში, მარგალიტის წვიმა წვიმდა, ჩაღლიდა ბრბობის ტბაში.

გვეწოდენენ აქეთ-იქით, — ჩამობრბოდა, ჩვენსა მოლით. აქეთ ვარდი, იქით შუადი, შამეფურ-შამეფურ მონაწლი.

ცსტუმრეთ და გადველით, გადველებს ჩვენთვის კალო, გსთქვით „ცანგალა“, ზედაც „კონა“, „ფერხელი“ და „ვარხალაო...“

გეფიცებით მოსხმულ მტევანს, ამოგვიშრა მღერით უღლი, — რა ბიჭია—სოსოზე სიტყვის, მართლაც გულით საყვარელი.

სამ სოფელმა საღვთო კენით, დმერთს ვახვეწეთ ჩვენი თავი, მოხავალი ლხვი ვთხოვეთ, ღვინის ზღვა და პურის ხვაე.

სმა, პურობა გაიხარა, გაიშალა სუფრა ქრლი, ზედ საღვინე, ზედ ჯაგები, ზედ ხორავი უჯაქრელი...

თვადობიც დავაბრეთ, ან სხვა მაშინ, რა გზა ვქონდა... ჩამობრბოდენენ... ვერცხლი ექრა მათ ხმალსა და თთვის კოდხანს...

ჯამებმა რომ აიარეს და შეხრებდა ღვინით გული, ჩვენ სიმღერა შემოვამებთ, — „მეტორი“ და „სუფრული“.

ვიყავ ეშხის მოედანზე, სიჭაბუკის იაფობით, ხელთ მექარა გოჭარე, სიმღერით ცას მივაპობდი...

მაშინ ერთმა მებატონემ, რა მიგავდა შავ ქორს—გეზელს, ჩამწევა ჯერ უღვამი, წამოიბრა მერე ზეზე...

მუხის ნახტქ ნაფოტავით მოგვარა სიტყვა ცხარი: — სიქვილი სიმღერა დარჩებოთ, თუ გსურთ შეგრით მიწა-წყალი

აგვიხიბდენენ თვადობი: — შუე ვაქეთ ჩვენგან ნაწუქები, ძველი წესი რად მოხალეთ, სიქვით სიმღერა დარჩებოთ...

გავცივრდა. ბრაზით ვავრით. ჯერ გვეგონა შლეგი სიტყვა: — დავვიჩქეთ და გვიმღერეთ! — გამოქვითი კლდე იტყვა...

ერთობილად ვიყარეთ, ჩვენი თქმული მოხვდათ ეკვალ, დავვიჩქეთ. ჩვენი დავდექით ჩვენ ნაოქვამზე შეუღრკვლად.

სხვაზე მეთად მე ვცხარობდი, ვებტოლი, როგორც კლდის კანჯარა... მაშინ ერთმა თვადმეტყვალმა დამანათა გულს ხანჯალი.

შეხებულ და სიკვდილს ჰგავდა, გამენახვა გულის ძარღვი, ჩემს სიმღერას დანახარად რად მივცემდი იმ გულ-გარკუნობს.

ამ დროს სოსოს ხმა მომხმა: — თუა კლდეზე უმარკეთ, არ იმღერო, რომ დავადგეს ღლიდ სიკვდილის უარხისა

მე ამ სიტყვამ შემაშავა, ვთქვოც ვერ ვიტყვი მოხრილი ჩოქით თუ მღერინა პირუტყვები, მოიკითხეთ და გვიმღერეთ!

— არ ვიმღერებო... ვირილით, ვადვეთელი ჩვენი ტალღით, თავი მომწინს, რომ დავგარზა მაშინ სოსო სოფლის ხალხ.

— არ დაუთმოთ, ნუ ვატყდებით, შიშითეს ჩვენი მბატონე, ხტოდა, როგორც ქაზე სიტყვა.

და თვადობს რომ ენახათ მაშინ სოსო ჩვენი მღგარი დამძახათ: ვიცით, ვიცით, საიდანაც მოქარის ქარი...

ასე ვიცნობ სოსო სტალინს, ძმობაც ასე აიგება, მომღერალი ბერძნულად, არ ახსოვდეს, არ იქნება!

ერთხელ ერთად გვიბრძოლია, ჩვენს მტერს ერთად შევეტანეთ... ე, რამდენი წელი არი, ვეღარ შეხვდებით რაც ერთმანეთს.

რას მოკლინს დიდი ზრუნვა, მოსაფლავი სავანეზე. გულს დავიკარ ჯგავრით მუშტი, აქ იყო და ვერა ვნახე!

ახლა ვითხარა ზეპირად, შევაფიცებ უფლაქმინდას: სულ ავაგებ ჯგავრით, ჯგავარი მამ არ ვინდა!

შვის საფიქრის გიდეგრქმებო, გეუბნება ამას მართლა, — ოლოდ ერთხელ შემახვედრებ, მხოლოდ ხელი ჩამოვარტავ...

თუ არა და მივეწერ წერილს, რა მოხლდ იყოს თვლის დენა: — ჩამოდი და ჩამოშუქდი! — გულში ვარდის მისაფინა!

თუ აქამდის ვეღარ შეგვფი, მინდა ვნახო გინდაც ვინა, უცნობობი არ ვახლავარ, ბერძნულად ისეც ჰქონდა...

ერთხელ ჩვენსკენ მოვიცალი მოკლედ შევიტყვი, ახლაც ჩხაბუკი შევიტყვი, ახლაც ჩხაბუკი შევიტყვი.

ერთხელ, ერთად გვიმღერია ურბული და ვეიქვებს „კონა“, ტყავის ზეით ვახსოვს ღამე, ვით შეტრული ვარდის კონა?

ვახსოვს, ჩვენი ცხელი პური, ჩვენი გული, ჩვენი ღექნი? გორის ციხე, ქარალი, ვახსოვს, მტკვრის ნაწირი ქაფუნელის?

ვიცო, ბევრი გუჯავს ნაცნობი, არიფხა-ჩარიფხა, ისიც ვიცი, ბერძნულად არ ვახსოვდე, არ იქნება!

ჩამოდი და ნახე მაშინ შეიღს მადლობას როგორ ვუხდით, ბერძნულად გვეხვეწები, ჩამოდი და ჩამოშუქდი!

— ძირს დაუფენ ფინაღადა ჩემი ბაღის ყველა ტოტებს, მარანს ვახხენს, წისქვილს დავცლი, ჩემი გულის ოქროს ზოდებს...

სამოციან ქვეყრს მოხუდი, საუნდრანს სუფრას ვავშლი, ამა პური, ამა მწვადი, ამა თაფლი, ამა ვაშლი!

ისეთი ქაშვილი ვავანაწევი, დელოდის არხად ვქრავი, — ღვინოა თუ ღლიის წვენი, ასე მითხარა,—რა ღვინო!

სამ დღე-ღამეს არ ვაუშვებ, ვიყო მისი პირის მვერტეტი, სამ დღე-ღამეს არ ვაუშვებ, სულ დავცლილი საჭურჭელით!

სამ დღე-ღამეს არ ვაუშვებ, გინდაც გული მოქანცოს, იტყვის გულში: რამდენი რამ შეგვმღებია ბერიკაცო...

წინ ცხრა აკვანს მე დავუდგამ, — დამოლოცე შენის ხელით! თუ ნათლად დახმავდები, რაღათ მინდა სხვა სახელი.

ჩემს ვენახსაც დავატარებ, ამა ნახე ჩემი ვაწი, ხარს ვაჩვენებ,—თვალი დარჩეს ანგლოში რქაზედ აწის...

მე ავიღებ დიდ ჯიბეს ხელში, ერთსაც სხისკენ გადავისტრე; ასე ვეტყვი: მომილოცავს, რომ დაადე მტრის გულს ნისლი...

შე დმერთკაცო, შე ლომკაცო, სინათლე-კაცს გეძახიან, ყველგან შენი მალღით შევავის, სადღე ყნა, ვენახია!

ღელაბურად აგებულო, შენ—ფოლადი მისთვის ჰქვიან, რომ კაცს შენით მოიშვებ, ვერ გააძვას ვერხად ტყვიან.

შენ სათვე ხალხსა ხარ, შენებარ კაცი არხად არი, შენებარ ბრძენი და მოყვარე შენებარ გმირი და სარდალი!

შენი თავი გვიდეგრქმლოს, რაღა ვითხარა ამის მეტი? ჩვენი ვარდი შენზე შევავის, ჩვენი მზე ხარ და იმედნი!

ასე ამბობს ბერძნულად, თან უტყვება თავის სიტყვას, და სულ სეგრა, რომ სტალინი, ერთხელ, სადღე მოიკითხავს...

სიმორხი ლომიქმე.

ათონის სტალინი უნახარია პირველი გლობის (1905 წ.), ა. ქუთათელის ნახატი

